

Míla Dubská

Leica Gallery Prague – to nejzajímavější ze světa fotografie

text Natalie A. Rollko | foto Jakub David a archiv Leica Gallery Prague

Leica Gallery Prague již dvanáctým rokem otevírá široké veřejnosti dveře do světa profesionální fotografie. Její milovníci se za ta léta mohli seznámit s tvorbou takových hvězd, jako jsou Helmut Newton, Anton Corbijn, Sarah Moonová, Antonín Kratochvíl, Michel Comte, Jacob Aue Sobol, Mary Ellen Marková či Sebastio Salgado. Letošek je pro galerii Leica a její ředitelku Mílu Dubskou velmi výrazným obdobím. Leica slaví sto let, galerijní portfolio se rozšířilo o další skvělé autory a přibýlo i významné ocenění...

Značka Leica oslavuje sto let od svého vzniku. Jak slaví toto významné jubileum?

Ve světě je málo značek, které se už sto let drží na špičce. Leica při této příležitosti otevřela naprosto úchvatnou budovu ve Wetzlaru s velkorysími výrobními a galerijními prostory. Byla to akce, na níž se sešel celý fotografický svět včetně fotografických bardů, jímž je například Elliott Erwitt. Díky aktuálnímu vedení Andrese Kaufmanna a jeho manželky Karin, které považují za renesanční osobnosti, jde Leica skvělým směrem a snaží se dělat trendy věci i v takové klasice, jako jsou fotoaparáty Leica. Firemní strategií je nejenom posilovat a inovovat veškeré produkty, které nabízí, ale také rozvíjet galerijní činnost. V současné době existuje několik galerií Leica a otevírají se další po celém světě. K těm nejčerstvějším patří Leica Gallery v Miláně.

Zaznamenala jsem, že monografie Evy Fukové získala prestižní ocenění...

Knížku, kterou pro nás po grafické stránce připravila Zuzana Lednická a po stránce textové Aleš Kisil, jsme přihlásili do soutěže o Nejkrásnější knihu roku 2013, kterou vyhláší Památník národního písemnictví ve spolupráci s Ministerstvem kultury ČR. V kategorii „Knihy o výtvarném umění, obrazové a fotografické publikace“ jsme získali nádherné druhé místo. Jsem na tento úspěch pyšná, protože šlo o naši první knižní publikaci, nepočítám-li katalogy k jednotlivým výstavám. Navíc jsme se objevili ve společnosti absolutních výtvarných a knižních špiček, které mají v dané oblasti dlouholeté zkušenosti.

Jak probíhaly práce na této monografii?

Bylo to velmi náročné. Obrovské poděkování patří všem, kteří se na knize podíleli. Zejména pak Ivaně Fuka, dceři Evy Fukové, která žije ve Francii a postarala se o naskenování podkladů a retuše jednotlivých fotografií. Aleš Kisil zase odvedl ohromnou práci při získávání podkladů z archivů, což nebylo vůbec jednoduché vzhledem k tomu, že Eva Fuková se svým manželem Vladimírem a malou dcerou emigrovali. Jejich odchod byl evidován jako pracovní pobyt a všechna vytvořená díla tedy museli zanechat doma v Praze. Bohužel, velká část této tvorby se doposud nenalezla.

I když to byla nesnadná cesta, nakonec, i díky podpoře různých institucí, jako je Umělecko-průmyslové museum v Praze, se podařilo sestavit ucelený koncept v plné šíři její tvorby, z čehož jsem velmi šťastná.

Plánujete i další publikace podobného rozsahu?

Rádi bychom. Jako doplněk k výstavní činnosti, což k našemu portfoliu patří.

Nedávno u vás probíhala retrospektivní výstava Elliotta Erwitta. Jak byste charakterizovala jeho tvorbu?

Dá se říct, že jeho jednotící linka je v perfektně zvládnuté technice. Má neskutečné oko a je obdařen schopností být ve správný moment na správném místě. Jeho záběry jsou častokrát přirovnávány k tvorbě Henriho Cartier-Bressona. Jde o fotografii okamžiku, zachycení určité situace, která se vám může přihodit kdekoliv a kdykoliv, ale jen málokdo dokáže tento moment zachytit a zanést na fotografický papír tak, že z toho vznikne jedinečný snímek.

Za poslední měsíce se portfolio Leica Gallery Prague rozrostlo o další skvělé autory...

Podařilo se nám přivést Thomase Hoepkera, což je původem Němec, ale většinu svého života trávil v New Yorku. Je to významné světové jméno v oblasti dokumentaristiky a fotožurnalistiky. Veřejnosti jsme prezentovali jeho první cyklus, pocházející z roku 1963. Tyto padesát let staré fotografie pořídil v rámci reportáže na cestě po Spojených státech. Ve dvou, spolu se svým kolegou Rolfem Winterem z časopisu Kristall, pořídili fotografický cyklus, který je zcela oprostěn od lokální autocenzury a je vysoce ceněn zejména pro otevřenost a objektivní zpracování, které ukázalo USA se všemi tehdejšími realitami a tabuizovanými tématy. Fotoreportáž přinesla nečekaný ohlas a byla tak silná, že byla publikována a nebývalé délce a vycházela na pokračování. Byla jsem moc ráda, že pan Thomas Hoepker výstavu osobně zahájil. Uspořádali jsme s ním

■ Galerijní kavárna s knihkupectvím

■ Ředitelka galerie Míla Dubská s rakouským fotografem Andreasem H. Bitesnichem na zahájení výstavy Deeper Shades v New Yorku v roce 2012

také přednášku na téma fotožurnalistiky, což je vzhledem k jeho pracovnímu vytížení a vyššímu věku naprosto neskutečné. Pořád fotí, navíc se aktivně zabývá filmováním. Se svou druhou manželkou, která je filmařka, vytvářejí rovněž skvělé dokumenty...

Úspěch však má i aktuální výstava současného izraelského fotografa Felixe Lupy, který je o téměř dvě generace mladší. I když je mu pouze čtyřicet let, jeho oko je fantastické. Sám svou tvorbu charakterizuje jako „oko veřejnosti“. Česká veřejnost navíc dostala možnost srovnání s dalším izraelským fotografem Davidem Rubingerem, který v červenci vystavoval na Staroměstské radnici. Oba fotografové mají stejné zaměření a diváci tak mohli porovnat pouliční či dokumentární fotografii s dvougeneračním rozdílem.

Felix Lupa, Thomas Hoepker i Jacob Aue Sobol tady byli osobně. Jak se vám to podařilo?

Především díky naší urputnosti. Hodně nás v našem úsilí podporuje Leica Camera a částečně se také snažíme dělat radost sami sobě. Mám příjemný pocit z každé výstavy, z toho, že můžu lidem ukázat zajímavé autory, a navíc je mi ctí se s významnými fotografy setkat osobně.

Pokud tomu dobře rozumím, Leica Gallery Prague funguje jako síťová galerie a díky nadnárodnímu zastřešení má možnost realizovat výstavy těch nevýznamnějších fotografů...

Sjednocující linkou všech galerií Leica je mateřská společnost Leica Camera. Máme stejnou značku i stejný cíl a velmi podobné cesty. Naším hlavním cílem je být součástí prezentace fotografie na té nejšpičkovější úrovni. Dodržujeme jasně stanovená pravidla, co se týká kvality personálního zázemí a prostor, a pochopitelně, že k tomu přináleží také předem vyprofilovaná dramaturgie, vycházející z pěti až šesti výstav ročně.

Přestože patříme k ostatním galeriím Leica, neznamená to, že máme „svázané ruce“. Nemáme určeno, že musíme vystavovat kon-

■ Z výstavy JAN LUKAS, NEWYORSKÝ DENÍK 1966–1990

krétního autora, konkrétní techniku či styl fotografie... Nicméně silná obchodní značka Leica nám pomáhá ještě více profesionalizovat a zefektivňovat naši dramaturgii. Budu-li chtít například prezentovat polskou fotografickou tvorbu, určitě připravím výstavu ve

torsky chopila Lenka Bučilová. Jmenuje se **OSM STRAN JEDNÉ MINCE**, přičemž minci symbolizuje svoboda a těch osm stran jednotlivé tematické cykly zpracovávající téma svobody (osobní, společenské, umělecké, oproštění se od technických direktiv...)

od již nežijícího velkého českého klasika, které dostal můj muž před patnácti lety ode mě k narozeninám. Jinak nám na zdech visela výhradně grafika, která patří k dalším mým láskám... Před dvěma lety u nás však došlo k „revoluční změně“. Prostor zde dostal jeden současný český fotograf, jehož tvorbu stavím asi úplně nejvýše. Neřeknu však jeho jméno, abych se někoho z fotografií nedotkla...

Vést galerii vyžaduje nemalé úsilí a navíc je to práce v týmu. Jak zvládáte tuto činnost? Myslím, že otázka personalistiky je jedna z nejnáročnějších. Lidský faktor může strašně moc přinést, ale také odebrat. Mám velké štěstí na vybírání pracovníků do naší galerie. Již od začátku pracujeme v ustáleném týmu, který prošel jen drobnými změnami, ale nikdy to nebylo z důvodu nepochopení či nespokojenosti. Doposud jsem měla velmi šťastnou ruku na výběr kolegyň, a jak z této věty vyplývá, jsme výhradně ženský kolektiv... ■

Myslím, že otázka personalistiky je jedna z nejnáročnějších. Lidský faktor může strašně moc přinést, ale také odebrat. Mám velké štěstí na vybírání pracovníků do naší galerie. Již od začátku pracujeme v ustáleném týmu.

spolupráci s Leica Gallery Warszawa. Co se týče toho nejlepšího u nich, naprosto důvěřuji znalostem polského kolegy.

Je to ohromný posun dopředu...

Vnímáme to stejně. Upřímně řečeno, vystavovat takové autory, jakými jsou Elliott Erwitt či Thomas Hoepker, není jednoduché. Jsme omezeni striktními podmínkami, které musíme deklarovat – od kvality prostor po zajištění veškerého potřebného servisu.

Čím nás v letošním roce ještě potěšíte?

Návštěvníkům představíme dva významné české autory. V období září-říjen uvedeme Markétu Luskáčovou, která žije ve Velké Británii. Její fotografie naleznete v privátních i institucionálních sbírkách, ve světě je zastupována zahraničními galeristy. Vzhledem k tomu, že bude mít životní jubileum, výstava nebude orientovaná na konkrétní cyklus, ale půjde o retrospektivu. Kurátorsky ji připraví Irena Murray Žantovská a s Lenkou Jasanskou budeme spolupracovat na katalogu. Od listopadu do ledna poběží výstava Jana Ságla, která se tematicky dotýká dvacátého pátého výročí sametové revoluce. Nicméně nebudeme prezentovat revoluci jako takovou, ale představíme téma svobody, a to v co nejširším slova smyslu. Výstavy se kurá-

Visí nějaké fotografie i ve vašem soukromém prostoru?

Pro mne, a především mého muže je fotografie velkým, celoživotním koníčkem. Nicméně se musím přiznat, že na zdech doma nám fotografie nikdy nevisely, vyjma jednoho díla

■ Workshop pro děti

▼ inzerce

STEVE JOBS

Můj život, má láska, mé prokletí

INTIMNÍ ZPOVĚĚ JOBBOVY BÝVALÉ PŘÍTELKYŇE
A MATKY JEHO ODMÍTANÉ DCERY

Příběh o démonech, jimž upsal duši nejlepší obchodník, umělec a vizionář, který kdy žil.

Příběh o lásce, která tyto demony překonala.

Bizbooks www.albatrosmedia.cz

